

Mihaela Ion

*Călugărul
și
Alexandra*

TULBURĂTOAREA POVESTE
A UNEI IUBIRI IMPOSIBILE

EDITURA

ANDREAS

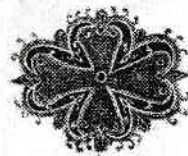
Cuprins

Fructul oprit /	5
Tot felul de gânduri /	12
Neliniști /	18
Zile și nopți ca veacuri /	25
Cât mai multe dileme /	32
Momente de Rai /	38
O zi ca un basm /	43
Nebunia iubirii /	50
Iubire sau păcat? /	58
Realitatea pe care ar fi vrut să o ucidă /	67
O vizită înfricoșătoare /	73
Prea multă iubire... /	82
Noapte la limită /	91
Răscrucea /	99
„Te leg să nu mă mai îmbrățișezi!“ – Ultima noapte /	107
Calvarul depărtării /	113
Spovedania Alexandrei /	121
Mărturisirea Călugărului /	127
Amintiri, întrebări... /	135
Altfel de sărbători... /	141
Sfârșit de an, dar nu sfârșit de poveste /	149
Timp înlăcrimat /	156
Depărtarea – de nesuportat /	162
Cu adevărat iubire? /	171

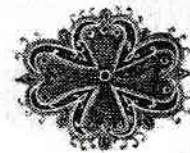
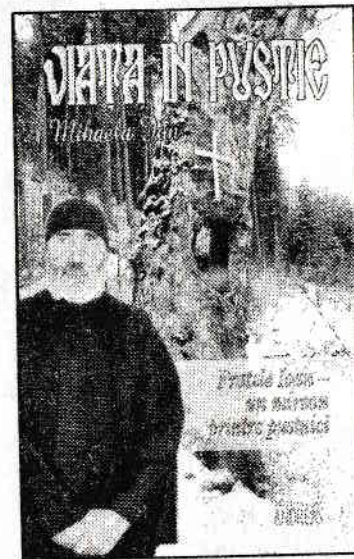
- Mai mult decât zbucium / 179
Puțină liniște... dar totuși... / 187
Un refugiu periculos / 194
Momente de coșmar / 204
Prețul răutății / 211
Întâlnire neașteptată / 216
Sfântul Munte – loc tainic / 223
Alexandra, o viața altfel / 233
Când viața nu te lasă să uiți / 242
Adevărata iubire nu se uită / 250
Ziua adevărului și a binecuvântării depline / 257

Din lucrările Editurii Andreas

Viața în pustie,
Mihaela Ion

Călugărul,
Mihaela Ion

Călugărul și Alexandra / Mihaela Ion - București: Andreas Print, 2016
ISBN 978-606-765-009-9

DIFUZOR EXCLUSIV:
AGENȚIA DE DIFUZARE DE CARTE
IVO PRINT

Tel./Fax: 021.222.07.67
E-mail: ivo_print@yahoo.com
Site: www.editura-andreas.ro

© Editura **ANDREAS** PRINT, București, 2016

Toate drepturile sunt rezervate. Nici o parte din această lucrare nu poate fi reprodusă, stocată și retransmisă sub formă: tipărită, electronică, mecanică, fotocopiată, audio sau sub orice altă variantă fără permisiunea scrisă a Editurii Andreas Print.

Tehnoredactare și copertă: Gheorghe DUMITRU

Redactare: Laura-Ivona DUMITRU

Bun de tipar: 23.08.16; Coli de tipar: 17

Format: (Z₆) 16/54x84; Tipografia Andreas.

Fructul oprit

Seară. Decembrie. Postul Crăciunului. Afară viscolul cu putere. Vântul presăra flori de gheață pe ferestre. Alexandra, așezată în fața șevaletului, picta un peisaj de iarnă. Ce altceva ar fi fost mai potrivit? La un moment dat a mai pus două lemne pe focul din șemineu și a oftat.

„Of! El.... a șoptit ca pentru ea... Of, dacă ar ști...”

A lăsat lemnele să trosnească în focul deja aprins și a mers la bucătărie, și-a făcut un ceai și s-a întors la lucru. Picta și ofta. O lacrimă stingheră s-a prelins pe obrazul ei...

– Dacă ai ști tu de câte ori am pictat cu lacrimi... dacă ai ști, a șoptit printre suspine...

A lăsat penelul și și-a sprijinit capul de tocul ferestrei. Privea îngândurată viscolul de-afară. Printre fulgii de nea, prin vântul furios, parcă îi vedea ochii adânci și negri, care exprimau bucurie și tristețe, dor și neliniște, împlinire și neîmplinire. Îi vedea înfățișarea angelică, înfățișare care i-a atras atenția din prima clipă în care l-a întâlnit. Îi vedea pașii, îi vedea gesturile, îi auzea vocea... dorul de el o durea, o ardea mai rău decât focul din șemineu și o îngheța mai rău decât viscolul de-afară.

Trecuse aproape un an de când îl văzuse pentru prima dată... undeva... într-o mănăstire... El era călugăr... un om mort pentru lume și totuși atât de viu... În decurs de un an Alexandra fusese de câteva ori la mănăstirea respectivă, timp în care nu schimbaseră nici un cuvânt, deși privirile ei erau atințite numai spre el. Fără să vrea și fără să creadă, a fost prinsă în mrejele dragostei de călugărul cu ochii negri și adânci.

I-a conturat cu degetul chipul pe fereastră peste florile înghețate, apoi l-a șters spunând în gând: „Nu există, tu nu există“... Și-a sprijinit capul pe locul unde îi desenează chipul. „Nu există, te mai șterg o dată cu lacrimile mele... să nu mai există“...

Se făcuse noapte, era viscol și Alexandra plângea de dor, de neputință, de durere...

– Măine vin la tine, să te văd... măcar să te văd, a șoptit...

Și-a luat cana cu ceai și s-a așezat lângă șemineu. Gândul la el îi răvășise toate cotloanele sufletului. Strângea cana cu ceai între palme și mai bea din când în când.

„Doamne, de ce așa, Doamne? De ce să simt ce simt pentru un om care există... dar nu există?“

Pentru Alexandra noaptea parca nu se mai sfârșea. Ceaiul din cană se terminase de mult, lemnele mocneau încă în șemineu. Viscolul se rostogolea peste fulgii de nea. Gândul ei curgea printre amintiri, printre sentimente ca o cascadă care, în căderea ei peste stânci, se involbura tot mai mult.

„Mi-e dor! Ah, cât mi-e de dor...“

Spre dimineață, șoptindu-și dorul, a adormit. S-a trezit când a sunat ceasul care o anunța că trebuie să meargă la cursuri. Alexandra preda cursuri de pictură la un Atelier de Creație. Și-a făcut un duș în grabă, în speranța că o va revigora puțin, și a plecat.

La cursuri, minutele i s-au părut interminabile... După program a mers în grabă la mănăstirea unde se afla Călugărul care o cucerise... cu inima strânsă, mănătă de un dor de nestăpânit. Când a intrat în curtea mănăstirii, din clădirea în care erau și chili, a ieșit chiar el, Călugărul cu ochii negri și adânci. Bătuse toaca de Vecernie. Călugărul, preoțit de curând, era de rând.

L-a urmat în tăcere. Mergea pe urma pașilor lui și inima îi bătea din ce în ce mai tare. „Ah, dacă ai ști, dacă ai ști...“, spunea în gând... „Pași de muritor, peste pași de Înger... dacă te-aș îmbrățișa măcar o clipă... o clipă atât, măcar o clipă să fiu lângă o inimă de înger, să simt o inimă de înger... o clipă numai... dar cum? Cum să-ți cer asta?“

Alexandra, privind în pământ, l-a urmat, a intrat în biserică. S-a așezat în genunchi la ușă, cât mai departe de el, să nu-l privească, ci doar să-l audă. De la începutul slujbei și până la sfârșit a stat în genunchi, cu capul sprijinit de podeaua rece, și a plâns. Vocea lui o răscolea, îi desfăcea inima în bucăți, plângea înăbușit, plângea... „De ce, Doamne? De ce așa? Mi se sfâșie sufletul. Îl iubesc, îl doresc, îl vreau, dar n-o să-l am niciodată. Îți aparține. Cum să-l iau de la Tine, Doamne, cum să-l iau?“

În timpul slujbei, la un moment dat Călugărul a observat că Alexandra plângea. „Doamne, ce o fi având frumusețea asta de fată de plânge?“, se întreba în gând. „Aș vorbi cu ea, dar... of, Doamne... știi, nu trebuie să-ți mai spun.“

La sfârșitul Vecerniei, impresionat de lacrimile fetei, Călugărul a rostit o ectenie pentru cei singuri și împovărați. Atunci Alexandra nu s-a mai putut abține și a început să plângă în hohote. După ce s-a terminat slujba, a ieșit prima din biserică. Cei prezenți, printre care și mulți călugări care o cunoșteau, au ieșit și ei.

– Ce ai, soro, de plângi? a întrebat-o fratele Andrei.

– Nimic important, nostalgii de sezon.

– Te pot ajuta cu ceva?

– Nu, mulțumesc. O să mă liniștesc și o să vin și eu la bucătărie să o salut pe maica Marina, dar nu mă grăbesc pentru că nu vreau să mă vadă așa.

– Bine, soro, te las atunci. Doamne ajută!

– Doamne ajută, frate, mulțumesc de grijă!

Ningea. Fulgii de zăpadă se amestecau cu lacrimile ei. Cu pași înceți se îndrepta spre trapeza mănăstirii. Bucătăreasă era o călugăriță în vârstă la care ținea foarte mult. Maica Marina¹, o bătrânică blândă, cu ochii albaștri ca marea, o întâmpina de fiecare dată cu multă bucurie. Călugărul, după ce și-a strâns veșmintele, a

¹ Maica Marina era mătușa părintelui stareț și era trecută de 65 de ani.

ieșit și el. Văzând-o singură și îngândurată, a grăbit puțin pasul și a prins-o de la urmă.

– Doamne ajută. Îmi permiteți o întrebare? a șoptit când a ajuns lângă ea.

Alexandra a tresărit, a simțit că se prăbușește. Era el, Călugărul pe care îl iubea.

– Sigur că vă permit. Puteti să-mi vorbiți la per tu, s-a grăbit să-i răspundă, ștergându-și în grabă lacrimile.

– Atunci și tu să-mi vorbești la per tu. Ce s-a întâmplat? Ai plâns toată slujba. Ce e cu tine?

– Aăă, n-am nimic, adică știți dumneavoastră...

– Tu... a întrerupt-o.

– Da tu... „Ce să-i spun? Că îl iubesc?“, se întreba în gând. „Nu, nu pot să-i spun, trebuie să inventez ceva.“ Adică... vin sărbătorile și sunt mai sensibilă în perioada asta.

Călugărul a privit-o cu un zâmbet amar.

– Probleme sentimentale?

– Să zicem, a spus Alexandra.

– Îmi pare rău.

– Asta e, a spus fata oftând. O să vin mai des pe la mănăstire până vor trece sărbătorile și apoi poate voi uita.

– Mai des? Ce înseamnă mai des?

– Spre exemplu și mâine și apoi concediul îl voi face aici.

– Concediul? Șiiii ... cât ai concediu?

– Trei săptămâni, dar nu voi sta chiar trei săptămâni aici.

– Mda. Iartă-mi îndrăzneala, a spus Călugărul oftând.

– Și eu aș fi întrebat, a zis Alexandra mai mult în șoaptă.

Fulgii de zăpadă atingeau fața fetei și se transformau în lacrimi de dor... La el fulgii de nea așezați pe barba neagră păreau ghiocci răsăriți dintr-un pământ tainic. Alexandra ofta și îl privea din când în când. Călugărul ofta și el, dar îi ocolea privirea. O tăcere stranie s-a așternut între ei. Păreau pierduți într-o lume a necuvintelor. Încet, încet au ajuns la trapeza mănăstirii.

– Alexandra, mai rămâi? a întrebat-o Călugărul.

– Da, puțin.

– O să merg și eu la masă. Poate mânânci și tu.

– Încerc, deși nu mi-e foame.

Călugărul i-a deschis ușa, iar fata a intrat sfioasă. El a mers în sala de mese, ea a mers la bucătărie.

– Eiii, fata mea, bine ai venit, a întâmpinat-o maica Marina cu multă bucurie.

– Doamne ajută. Bine te-am găsit măicuță!

– Ești cam tristă sau mi se pare?

„Ce să-i spun? Că sunt îndrăgostită?” și-a zis în gând.
„Nu, nu am cum să-i spun.”

– Sunt puțin obosită, măicuță, i-a răspuns scurt.

– Ia te uită, a venit și părintele la masă. Mergi tu, Alex mamă, să-i duci tava?

Un tremur interior i-a răvășit toată ființa. Îi venea să rătă, să plângă, să fugă...

– Sigur măicuță. Pregătește tot ce trebuie și îi duc.

„Ah, Doamne!... Dacă ar fi fost al meu, dacă ar fi fost acasă, dacă i-aș fi pregătit eu masa... Îl iubesc... Doamne, cât îl iubesc!...” Gândurile alergau de-a valma. Parcă nu

mai avea răbdare și parcă maica se mișca cu încetinitorul. „O să fiu din nou lângă tine... lângă tine...”

– Alex, mamă, ia tava te rog, a spus maica trezind-o din gândurile ei.

– Ăăă, da măicuță, sigur.

A luat tava cu grijă și a plecat spre sala de mese. I se părea că drumul până la el era interminabil.

– Tu Alexandra? a întrebat-o Călugărul zâmbind reținut.

– Eu, a spus fata așezându-i mâncarea pe masă. Deranjez?

– Nu, dimpotrivă, numai că nu mă așteptam.

– M-a rugat măicuța. Poftă bună, a spus tremurând de emoție și s-a întors să plece.

– Alexandra, a strigat-o Călugărul. Ăăă, puțină sare te rog!

– Sigur. Imediat.

Fata a mers la bucătărie și i-a spus maicii că părintele dorește puțină sare. Maica s-a mirat, pentru că știa că părintele mânca mai nesărat, dar i-a dat solnița fără să pună alte întrebări.

Alexandra a vrut să pună solnița pe masă, el a întins mâna să o ia. Măinile lor s-au atins. Nu s-au grăbit să se retragă. Fata a închis ochii și a oftat. Călugărul a oftat și el și a tras mâna.

– Alexandra, să mânânci și tu te rog!

– Mulțumesc de grijă, o să mânânc. Gustare plăcută.

– Mulțumesc, Alexandra.

Fata simțea că-i fuge pământul de sub picioare. „*M-a atins... Mâna lui a atins mâna mea... Cum să păstrez această atingere? Pe mână nu am cum, dar în suflet o voi închide pentru totdeauna... Atingerea lui...*” Ajunsă la bucatărie, îl privea discret pe fereastră. Din când în când, o privea și el. La un moment dat l-a surprins făcând un gest. Și-a acoperit mâna dreaptă cu mâna stângă. „*Cu mâna dreaptă m-a atins. Nu cumva vrea să protejeze mângâierea mea întâmplătoare? O, nu, nu, visez prea mult, prea mult...*”

După ce a servit masa, Călugărul a rostit rugăciunea de mulțumire și a ieșit. Alexandra l-a urmărit cu privirea până a părăsit trapeza. A gustat și ea ceva în fugă, i-a mulțumit mamei, a îmbrățișat-o și a plecat.

Înainte de a ieși din mănăstire, a privit către chilia Călugărului. Era lumina aprinsă, ar fi vrut să-l mai zărească măcar o clipă, dar... nu.

Răvășită ca o câmpie cu flori după o furtună năprasnică, prin ninsoarea grăbită a ajuns acasă. S-a abandonat într-un fotoliu, a închis ochii și a re trăit toate momentele petrecute la mănăstire.

Tot felul de gânduri

Se făcuse noapte. Timpul își pierduse măsura. Alexandra s-a așezat în fața șevaletului. Ar fi vrut să-și picteze iubirea. Cu pensula în mână a privit îndelung culorile, apoi a abandonat totul... și-a dat seama că nu are culori pentru nuanțele iubirii ei... o iubire impo-

sibilă, dar... iubire. S-a plimbat prin cameră, a privit pe fereastră, a ieșit pe terasă și iar a intrat în cameră și iar a privit pe fereastră...

„*Cât de rațional era... sau părea... sau... nici nu mai știu cum l-am văzut, cum aș fi vrut să-l văd... știu doar că-l iubesc și că iubirea lui mă arde...*”

Neliniștită și pârjolită de focul unei iubiri de neatins, s-a îndreptat spre birou, a scos o foaie de hârtie și a scris... a scris pentru a-și mai ușura sufletul...

„*Nu știu dacă ești un vis, o părere, dacă ești Înger sau om, dar știu că vreau să fiu a ta cu totul, aici, pentru acum și pentru totdeauna. Vreau să ne contopim într-o îmbrățișare, care nu a existat până acum și nici nu va mai exista... O îmbrățișare care să spargă orice barieră... să-ți simt ființa ta întreagă în mâinile mele... să mă simți dincolo de trupul acesta de carne... Să fim ceva între divin și uman, agățați cu mâinile sufletului de portile cerului.*”

„*Îți simt frumusețea cum palpita dincolo de zidurile groase ale rațiunii. Descătușează-te, lasă-ți sufletul liber... liber în iubire...*”

„*Aștept să simt ființa ta întreagă în mâinile mele, aștept să fiu cu totul a ta, aici și pentru totdeauna.*”

A scris-o, a citit-o, a recitat-o, a pus-o într-un plic...

– Oh! Nu, nu trebuie să știe. Cum să-i trimit o astfel de scrisoare?, a șoptit.

Cu ochii închiși și cu scrisoarea în dreptul inimii, visa la el, la el, cel pe care nu-l putea avea. La un moment dat, a desfăcut scrisoarea cu grijă, a pus-o pe

șevalet și a început să îmbrace cuvintele în culori. Două mâini tandre îmbrățișau cuvintele din scrisoare. Culori pastelate își găseau locul printre cuvinte... cuvintele se pierdeau printre culori. Un joc straniu ca și iubirea ei. Tabloul din cuvinte și culori era gata. Se evidentiau mâinile care îmbrățișau, în rest totul era pierdut parcă într-un trecut, parcă într-un viitor îndepărtat. Cu greu se mai puteau citi cuvintele din spatele culorilor, dar se mai puteau citi. Asta îi dădea scrisorii un anumit mister, un soi de chemare.

– Poate vreodată vei vedea acest tablou... poate, a șoptit...

Strângând culorile, a văzut că ceasul era trecut de ora 3.00. „Să dorm, da, trebuie să dorm. Dar el, el ce face oare?”

Călugărul, după ce a plecat de la masă, în singurătatea chiliei lui, a încercat să-și facă rugăciunile de seară. Citea și se surprindea că nu știa ce citise. Atins de fiorul iubirii, gândul îi zbură la ea. Relua rugăciunea, gândul însă nu-l asculta deloc.

„Mi-ai furat gândul, Alexandra, și mă tem că nu doar gândul, ci și inima, of Doamne ce ispită!!!”

Cu greu și-a terminat canonul de rugăciune. S-a așezat în pat, a închis ochii și a vrut să doarmă. Dar cum? Gândul îl lega nemilos de ea. „Te-am privit, te-am ascultat, te-am simțit și poate te iubesc, dar mi-e teamă, o teamă cumplită, de mine, de noi. Mi-e teamă că nu știu, că nu pot, că nu înțeleg iubirea, adevărata iubire. Uneori așaaa ce te-aș lua în brațe... ce te-aș săruta...”

ce te-aș face a mea... dar timpul, vremurile, statutul nu-mi permit. Poate par gol, fără suflet, rece, arogant și nepăsător, dar nu sunt așa. Nestatornicia mea, nesiguranta mea, temerile mele mă fac să mă ascund în spatele unei măști, pe care am început să o confund cu mine. Tu poate mă simți, dar mie mi-e teamă... Cât aș vrea să-ți spun lucrurile astea... cât aș vrea...”

A oftat adânc și s-a ridicat din pat.

– Alexandra... aș vrea să fii aici... aș vrea, a șoptit. și-a tras dulama peste pijama, și-a pus fesul pe cap și a ieșit să se plimbe, noaptea, prin ninsoare... pe urma pașilor ei. Vântul sufla cu putere. Cloțurile dulamei fluturau ca într-un dans târziu. Călugărul mergea încet pe drumul către biserică. Parcă-și număra pașii, inima îi bătea din ce în ce mai tare.

„Dacă ai fi aici acum, ce te-aș mai îmbrățișa, ce am mai sfida vântul, gerul, noaptea... dar nu ești, Alexandra”, șoptea.

Fulgii de nea i se topeau pe față, pe buze și, nevăzuți, pe suflet. Prin noaptea viscolită a ajuns la biserică. Lacătul de la ușa bisericii era un străjer fără cuvinte. Și-a sprijinit capul de zidul bisericii. Simțea nevoia să vorbească, să-i spună Lui Dumnezeu ce simte.

– Doamne, iubesc. Oare îmi înțelegi această iubire? Cât aș vrea să înțelegi și să nu mi-o amintești în ziua Judecării! Știu, ar trebui să mă gândesc la Tine, dar mă gândesc la ea, știu, doar pe Tine ar trebui să te iubesc, dar o iubesc, dacă nu doar pe ea, și pe ea. Și cum să nu iubesc? Trupului acestuia îi e dor de o atingere măcar,